

Бранећи нашу нацију, бранимо наше сутра, а не наше јуче.

Хосе Ортега и Гасет

Слика на којој се могу видети српски ратник из 1912. године као симбол борбе за слободу и достојанство српског народа и старац са шајкачом који претура по контејнеру суштинска је метафора стања у коме се Србија данас налази. Зато није случајно што се она све чешће може видети не само у нашим медијима већ постаје универзални симбол социјалног, моралног, цивилизацијског и идентитетског урушавања српског народа, коме се при томе непрестано натура политичка флоскула да мора прихватити горку реалност свог ратног пораза и проћи катарзу суочавања са прошлошћу и по цену губљења елементарног људског и националног идентитета.

Као страна поражена у грађанским ратовима, како нам се то непрестано понавља, од изузетног значаја је да извучемо поуке из ослобађујућих хашких пресуда генералима хрватске војске Готовини и Маркачу, али и "гаранту политичке стабилности на Косову" Рамушу Харадинају. Говорити након ових пресуда о било каквом озбиљном кредибилитету Хашког суда, губљење је времена јер је сада сасвим јасно да је он требало да послужи као политички арбитар у обликовању завршних страница нове политичке историје у којој се довршава (засад) ова етапа ревизије историје Косова и Метохије и прекомпоновање балканског геополитичког простора. И то је реалност којој ми сада треба да прилагођавамо наше схватање политичке историје али и наше актуелне политике.

Ослобађајућа пресуда генералима Готовини и Маркачу омогућила је да се коначно учврсти оснивачки мит нове независне хрватске државе и да се злочинем неокаљани домовински ослободилачки рат непорециво установи као чиста и легална војно-редарствена акција вођена против великосрпске агресије. Национална еуфорија која је протутњала Хрватском само нам је показала да национална држава остаје и даље

главно упориште за опстанак једног народа у савременој Европи и да све велике приче о нестанку националног осећања, идентитета и националних држава немају озбиљну садржину и смисао. То се могло видети и у реаговањима хрватског државног врха који је показао да и поред свих заклинања у европске вредности изнад свега води рачуна о свом националном и државном интересу.

И поред благог укура који је стигао из ЕУ и лицемерног обећања да ће Хрватска процесуирати ратне злочине почињене у време протеривања и етничког чишћења српског народа јасно је да је Хрватска славећи своју „чисту“ војну победу у домовинском рату створила јасну историјску подлогу за остваривање својих националних и државних интереса и додатно учвршћивање националног идентитета. Радмила Накарада са правом указује да су „стари снови добили нови европски легитимитет. Европа не показује да неће имати проблем да од идуће године заједно са Хрватском слави државни празник којим се обележава изгон 220.000 људи и пљачке и убиства скоро две хиљаде грађана. Без nelaгоде ЕУ ће наставити да затвара очи пред чињеницом да српске избеглице ни после скоро две деценије од прогона не могу да остваре своје право на повратак и своја имовинска права. ЕУ ће књижити у своје миротворачке успехе што је релативизовала норму суверенитета српске државе до границе њеног потпуног пораза, што је обезбедила заборав још једног етничког чишћења“.

При томе Хрватска доноси нови закон о пребивалишту који предвиђа брисање оних који не живе на пријављеним адресама, што ће погодити избеглице и тиме ће се коначно озваничити етничко чишћење спроведено током чисте редарствено-војне акције Олује и Бљеска. Сада је сасвим очигледно да је Хрватска остварила свој тисућољетни државни и национални циљ. У овој држави која је на прагу мултикултурне Европе живи мање од пет посто Срба, јер је нови попис показао да Срба има 14.998 мање него пре десет година. Ови подаци показују да је српско питање коначно решено и да је један од главних циљева удруженог злочиначког подухвата Фрање Туђмана и тадашњег државног руководства у потпуности остварен. Срби неће више никада бити реметилачки фактор јер су сведени на разбијену националну мањину која ће ускоро спадати у сферу статистичке грешке.

Најважнију поуку када су у питању српско-хрватски односи изрекао је у свом већ познатом ироничном маниру, али зато на јасним политичким позицијама одбране

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 20 децембар 2012 08:06

темељног става хрватске политике да је у питању била агресија српске војске (иако је то била још увек ЈНА) и покушај успостављања великосрпске хегемоније, професор Жарко Пуховски. “Заиста Србија више ни приближно није високо на ранг-листи ни пријатеља ни непријатеља који би Хрватској били важни. С друге стране Србију води екипа политичара који су дубоко зароњени у идеологију деведесетих година и довели су до замрзавања односа. Довели су Србију у ситуацију да је не само доживела шамар са својим пресудама, то је једноставно тако, него да су држава и нација доживеле шамар из Хага, а на челу имају вођство које против тога не сме ништа да каже. Мирно се може рећи да 99 посто људи у Хрватској не зна или их напосто не занима са којим се проблемима суочава Србија“.

Након ослобођајућих пресуда генералима који су учествовали у етничком чишћењу Срба из Хрватске сасвим је логично да добијамо овакве коментаре који су веома слични или готово истоветни са политичким порукама које су упутили представници државног руководства Хрватске. Ако Србија није више високо на агенди приоритета хрватске независне државе, за нас али и за Хрватску остају веома тешка отворена питања везана за остваривање права Срба прогнаних из Хрватске и процесуирање злочина почињених у злочиначком подухвату Олуја који се не могу скинути са дневног реда пригодним изјавама високих државних дужносника Хрватске. Јер њима се не може веровати на реч, будући да до сада је било веома мало пресуда за злочине почињене у одбрамбеном рату (у којем није ни могло бити злочина) које би заиста представљале израз воље хрватског државног руководства да заинтересује своју јавност за питање злочина почињених над Србима.

Главна поука за нас је да само они народи који имају јасан национални и државни циљ и спремни су да га бране истрајно и доследно могу да рачунају на извесну будућност. А једино још у Србији се и даље подгрејава југоносталгија и наставља се процес саморазарања или самовиктимизације како то сада воле да говоре представници тзв. грађански оријентисане Србије.

Вељко Петровић је у записима М. Јовановића Стојимировића који се односе на период између два светска рата на веома јасан начин описао овај процес: “Српски народ је банкротирао, он је без вођства, без оријентације, без идеала, без изгледа на препород. Упропашћен је централистичком политиком двора: није требало уносити све своје

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 20 децембар 2012 08:06

вредности, чувати стечено, пазити на своје вредности. Рађено је обрнуто. А шта се постигло. Оспорени смо и не верујемо у себе. Македонија, Косово и Босна су изгубљени. Српски народ је много дао од себе и он би дао још више да 1918. није прекинут континуитет његовог моралног и културног развоја. Ту је он постао пометен. Рецимо праву реч – разочаран“.

И након толико прохујалих деценија ми живимо у тој дубокој пометености и разочараности, што се може видети и у чињеници да је у Музеју 25. мај организована изложба "Југославија од почетка до краја" која ће трајати неколико месеци а да при томе није организована велика и озбиљна изложба поводом стогодишњице балканских ратова. Јасно је да се ми не можемо ослободити југословенског наслеђа јер то је део наше историје али дошло је време да се окренемо својој традицији, историји и грађењу главних приоритета наше државне и националне политике. То се не може постићи ако ми ни после једног века нисмо обележили гробнице у којима почива 10.000 српских и црногорских војника који су погинули у борбама за ослобођење Скадра у време балканских ратова за коначно ослобођење српског народа од турске владавине. Постоји само обичан државни крст као једино обележје.

За нас је од велике важности горка и, бојим се, недовољно отрежњујућа поука коју смо добили ослобађајућом пресудом Рамушу Харадинају, која се уклопила у врхунац националног окупљања Албанаца и њиховог опредељења за стварање природне Албаније која ће обухватати све Албанце на Балкану. То је јасно потврдила и еуфорична прослава стогодишњице формирања независне албанске државе која је и била добар повод да се без икаквих ограда озваничи политички пројекат стварања Велике Албаније али сада не под покровитељством Аустроугарске већ уз помоћ и политичко менторство Европске уније и САД. Албански премијер Саљи Бериша је нагласио да „Албанци заједно славе у Скопљу, Приштини и Тирани, УЧК, ОНА, ОВПМБ борили су се за права Албанаца у региону, са идеалом за бољу државу, бољи Балкан, бољу Европу. Тај албански национализам је европски. Сада је реч о Албанији свих албанских земаља од Првеза (Грчка) до Прешева, од Скопља до Подгорице. Балканом кружи страх од Албанаца јер су они сложнији и уједињенији него икада“.

Сада је на делу посебна врста албанског европског национализма који у ствари обезбеђује оно неопходно политичко, истријско и етничко везивно ткиво за коначну

изградњу и афирмацију албанске нације. Дан албанске заставе неће убудуће само симболизовати њихово национално јединство већ ће он бити и симбол европског албанског национализма који не признаје државне границе у којима данас живе Албанци јер је више него очита њихова намера да остваре културно, етничко и национално јединство управо на таласу европског албанског национализма. Ова национална паналбанска политичка концепција није могла да се одвија у оваквом облику и интензитету да није постојала прећутна сагласност водећих земаља Европске уније и САД.

У приказу књиге Славенка Терзића *Стара Србија – драма једне цивилизације* историчар Љуба Димић је показао континуитет за стварање етнички хомогенизованих албанских простора. "Почев од 1877. године и осмишљавања пројекта "територијалне Албаније", простора на којем је живело око 44 одсто становништва са албанском националном свешћу, уз употребу свих облика терора стигло се до „етничке Албаније“ где доминира албанско становништво. У том временском распону од 130 година албанске политичке елите су упорно трагале за „кредитором“ који би подржао идеју о „великој Албанији“ налазећи га у почетку у Османском царству, Хабзбуршкој монархији, Великој Британији, фашистичкој Италији, а данас у најмоћнијој сили света САД“.

У добро познатом маниру САД су осудиле националистичку реторику албанских политичких лидера у којој се наговештава стварање Велике Албаније, што забрињава њихове суседе, и поновиле чврсто противљење изменама граница на Балкану. Амерички амбасадор у Албанији Александар Арвизу упозорио је на „несрећно“ јачање националистичке реторике албанских политичара уочи избора 2013. године. "Желим да будем потпуно јасан. САД не подржавају измену националних граница на Балкану. Свако настојање у том смислу било би контрапродуктивно и дестабилизирајуће". Несрећно јачање националистичке реторике ван Албаније представља за овог дипломатског представника опасну игру и позива при томе политичке партије и њихове вође да се концентришу на оно што кажу да им је важно, а то је евроатлантска интеграција Албаније. Хипокризији и лицемерству очигледно нема краја, само се мењају њени политички модалитети. Сада су то албански европски национализам и опредељење државе Албаније за евроатлантске интеграције, то ће бити оквир за даље јачање аспирација за остваривање природне Албаније која је већ у великој мери и формирана. При томе је дозвољено и пожељно само мењање граница Србије на Балкану а ноторна је чињеница да су управо Сједињене Америчке Државе биле главни и одлучујући фактор у стварању тзв. независне косовске државе, и без обзира на пригодна и изнуђена дипломатска упозорења она није учинила ништа да у корену сасече (што свакако има могућности и средстава) све очигледнију намеру да се учвршћује већ увелико створена природна Аланија.

Косово и Метохија као национални плебисцит

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 20 децембар 2012 08:06

